

Μινιόν Παπαδιέρου

σικάκος. Ἐλεήμων καὶ φιλόπτωχος εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε σχεδὸν ἐπένετο. Ὅτε κατὰ τὰ Θεοφάνεια περιήρχετο μετὸν ἀγίασμόν εἰς τὰς οἰκίας, πρῶτον ἐπορεύετο εἰς τοὺς πλουσίους καὶ ἀκολούθως εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἵνα διανείμῃ τὰ χρήματα, ἅπερ ἀπὸ τοὺς πλουσίους ἐλάμβανεν. Ἐκόσμει κατὰ μίμησιν τοῦ Κουτουζῆ τὴν ἐκκλησίαν, ἐν ἣ ἔφημέρευε πολυτελῶς, μὲ πολλὰ κηρία καὶ τεχνητὰ ἄνθη. Ἐχθρὸς ἦτο τῆς ἐν χρήσει ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ τῆς βυζαντινῆς ἀγιογραφίας. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἤθελε τὴν ἰταλικὴν μουσικὴν ὡς καὶ τὴν ἰταλικὴν ζωγραφίαν. Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ αὐτοῦ ἐψάλλον ὁ ἴδιος, οἱ δὲ ψάλλται ἐψάλλον ὡς ψάλλουσιν εἰς τὰς δυτικὰς ἐκκλησίας μὲ μουσικὴν ὠραίαν ἰταλικήν, διὰ τὴν συγκινηθῆ ὁ ἐκκλησιαζόμενος καὶ νὰ ἵπταται ἡ ψυχὴ του εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ὑψίστου, ὡς ἔλεγεν. Ὁ Καντούνης ἐπίσης ἦτο ἐκ φύσεως πεπρωτισμένος μὲ φωνὴν λίαν ἐμμελῆ. Ἀπὸ τοῦ ἁλθωνος ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εὐγλώττως καὶ ποιητικῶς. Αἱ ἱεροτελεστίαι τοῦ Καντούνη, ὡς αἱ τοῦ Κουτουζῆ, ἦσαν μεγαλοπρεπεῖς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν ἣ ἔφημέρευον ἤθελον νὰ δεῖξωσιν ὅτι ἦσαν καλλιτέχναι.

Ὁ Καντούνης ἀπέθανε τῇ 25 Ἀπριλίου 1834.

Ὡς καταφαίνεται ἐν τοῖς σημειώμασιν ἡμῶν τὸ ὄνομα Δοξάρᾳ συνεδέθη οὐ μόνον μετὰ τῆς Κερκύρας καὶ Ζακύνθου, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς Λευκάδος. Ἐν Λευκάδι μάλιστα, ὡς εἶδμεν, εἰς τὸν Νικόλαον Δοξάρᾳ τῷ 1761 Δεκεμβρίου 27, ἀνετέθη ἡ ζωγραφίσις τοῦ Νάρθηκος τοῦ ἐν Λευκάδι ναοῦ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Ὁ Δοξάρᾳ ἔμεινε τότε ἐν Ζακύνθῳ. Λοιπόν, ὁ Νικόλαος Δοξάρᾳ ἐγράψεν διὰ τὸν ῥηθέντα ναὸν τὸν Ἁγίον Μηνᾶν πρὸ τοῦ τυράννου, τὴν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς τοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελιστάς. Περιέργον εἶνε ὅτι, κατὰ τὸ ἔτος καὶ οἱ ἐπίτροποι τῆς ἐκκλησίας συνεζώνουν μετὰ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Νικόλαου Δοξάρᾳ νὰ ἱστορίσῃ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, τὸ ἔτος ἐκεῖνα, τῷ 1761, ἐγένετο ἐν τῇ ἰδίᾳ νήσῳ Λευκάδι ἄλλος καλλιτέχνης, ὁ Σπυρίδων Βεντούρας, ὅστις ἀπέθανε τῇ 18 Ἰουνίου τοῦ 1835, ἐν περὶπου ἔτος μετὰ τὸν Καντούνην. Ἡ ῥῆμη τοῦ Δοξάρᾳ καὶ ἐν Λευκάδι εἶχε στερεωθῇ τὰ ἔργα του ἐθαυμάζοντο καὶ ἐκεῖ. Καὶ ἐκεῖ ἡ νέα τέχνη ἐκυρίευε τὰς καρδίας πάντων. Ὁ Σπυρίδων Βεντούρας, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἐδειξε τοσαύτην κλίσιν πρὸς τὴν ζωγραφικὴν, ὥστε μόνη διασκέδασις του ἦτο τὸ ἱχογραφεῖν. Εἰκοσαετῆς ὢν, μετέβη εἰς τὴν Ἑνετίαν, ἐνθα διέμεινε ἐν ὁλόκληρον δεκαετίαν σπουδάζων τὴν ζωγραφικὴν. Ἐπανελθὼν καλλιτέχνης δόκιμος ἤρξατο νὰ ἐργάζεται καὶ ἐκόσμησε ἐκκλησίας καὶ οἰκίας διὰ λαμπρῶν ἔργων. Οἱ Λευκάδιοι ναοὶ ἐπιδεικνύουσι τὰς ἐξῆς εἰκόνας του. Εἰς τὸν Ἁγίον Νικόλαον εἶνε ἡ Ὑπαπαντὴ καὶ τὰ Θαύματα τοῦ Ἁγίου Νικόλαου, ὁ Δανυὴλ ἐξηγῶν τὸ ὄνειρον εἰς τὸν Ναβονχοδονόσορα, ὁ Γάμος ἐν Κανᾷ (ἀντίγραφον τοῦ Βερονέζ), ὁ «οἶκος πατρὸς οἶκος ἐμπορίου», ἡ Σαμαρεῖτις, Μαρία μὴ μοῦ ἄπιον. Εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ : Ὁ πτωχὸς Σαμαρεῖτης, ὁ «μὴ ἔχων ἐνδυμα γάμου. Καὶ εἰς ἄλλας ἐκκλησίας ὑπάρχουσι ἔργα του. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν ἀπογόνων τοῦ Βεντούρα διασώζονται ὠραῖαι εἰκόνες, οἷον αἱ προσωπογραφίαι τοῦ κόμητος καὶ κομησσης Ορίο συμβούλου τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας γενόμενοι τῷ 1802, μία γυνὴ γυμνὴ κατατεκλιμμένη καὶ ἄλλαι τινες εἰκόνες ἐπίσης ὠραῖαι.

Ὁ Βεντούρας διεκρίνετο εἰς τὰς λεπτοurgerίας ὡς καταφαίνεται ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Νικόλαου. Θεωρεῖται ὡς τὸ τελευταῖον ἔργον αὐτοῦ «Τὸ ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει» τὸ εὐρισκόμενον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Νικόλαου. Ἡ ῥῆμη τοῦ Λευκάδιου καλλιτέχνου δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξελθῇ τῆς μικρᾶς γενετῆρας πατρίδος αὐτοῦ, οὕτω δὲ συχνάκις προσεκαλουν αὐτὸν πολλαχόθεν μὲ ἀδράς ἀμοιβάς, ἵνα διὰ τοῦ χρωστέρος του στολίσῃ ἐκκλησίας. Διὸ καὶ ἐν Κερκύρᾳ καθὼς καὶ ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ ὑπάρχουν εἰκόνες του.